

Kallis samba

Arktinen tuulahdus pistelevää pakkasilmaa kääntyi viimein tavalliseksi talven pakkaskeliksi. Jälkeensä pakkasherra jätti kimaltelevan kuurakerroksen koristamaan keskitalven jäätämää maisemaa. Joulun tienoilla sataneet lumikerrokset peittävät alleen maan piirin paksuun vaippaansa. Vaihtelevuus on kuitenkin säätilaa kuvailtaessa se ominaisuus joka vallitsee, kuka tietää vaikka ensi viikolla valiteltaisiin vesisateita.

Ensimmäinen vuosi on siis kulunut uuden laajentuneen Kokkolan kansalaisena. Kaupunkilaisuus ei ole vielä oikein iskenyt tietoisuuteen, muutoin kuin Kaustisen suunnasta ajellessa uuden kunnanrajakyltin muodossa. Myös ne muutamat uudet kaksikieliset katukyltit joita pitäjä on asennettu, ovat muistutuksena uudesta järjestyksestä. Toistaiseksi suurin jokapäiväiseen elämään koskettanut muutos tapahtui jätteidenkuljetuksen ja lajittelun muuttuneiden käytäntöjen muodossa. Se mistä kantakaupunkilaiset aikoinaan ensimmäisenä Ullavan tunnistivat kesäisillä iltatoreilla, oli Ullavanjärvi. Järven kunnostus tuntuukin olevan tärkeimpänä ja näkyvimpänä toimenpiteiden kohteena lähivuosina entisen Ullavan kunnan alueella.

Entiseen kunnantoinmistöön, nykyisin Kokkolan aluetoimistona toimivaan rakennukseen on kaavailtu saneerattavan vuokra- asuntoja. Ehkä järkevämpää olisi sijoittaa vapaana oleviin toimistotiloihin jonkinlaista työllistävää pienyritystoimintaa, yksityistä tai kunnallista. Olisi tuhlausta purkaa jo valmiiksi rakennettu infrastruktuuri vain muutaman asuineliön tieltä. Ainakin täällä osassa entistä Ullavan kuntaa tuntuu olevan tyhjiä omakotitaloja halukkaita varten useampiakin. Työmahdollisuuksia ei niinkään paljon.

Käsinkosketeltavin ensimmäinen näkyvä aikaansaannos uudelta Kokkolalta oli Ullavan sepänkylälle viime kesänä rakennettu maantiesilta vanhan Ullavanjoen ylitse. Kesäisin parin metrin levyisenä verkkaan virtaileva entinen mahtiuoma sai modernein standardein rakennetun ylityspaikan uuden Suur-Kokkolan selkärankana kulkevalle valtavyölle.

Samaisella paikalla sijainnut vanha silta oli rakennettu joskus -60 luvulla. Tuolloisella työmaalla oli betonoinnin kuivumista vartioimassa kaksi työmiestä, jääköön tässä yhteydessä nimettömiksi, makoilemassa joenpenkalla helteisenä heinäkuun iltapäivänä. Lepäilyn keskeytti kuitenkin kaupungista tuleva Norppa yhtiön linja-auto. Tuolloin toinen työmiehistä loihe lausumaan ”Pitäisko sitä nousta vähän niin kuin työskentelemään” mihin toinen vastaa ” Ei kannata, maine on jo mennyt aikoja sitten”

Maine ja kunnia tuntuu olevan vaarassa lähteä naapuripitäjästämmekin. Kaustislaisten ylpeys ja varjelluin aarre, se pääasiallinen juttu mistä pitäjä yleensä tunnetaan; Kansanmusiikkifestivaalit, on ehkä koko olemassaoloaikansa suurimmassa vaarassa jäädä pitämättä. Se mikä alkoi aikanaan todellisena, maanläheisenä, rehellisenä, asialleen innostuneiden ja omistautuneiden yksityishenkilöiden unelmanlapsena, kasvoi lopulta ulos saumoistaan tursuilevaksi hirviöksi kaljateltoineen ja pomppulinnoineen. Ehkä olisi aika pitää välivuosi koko juhlien järjestämisestä, ja kenties välivuoden jälkeen alkaa taas kehittää kansanmusiikkijuhlia alkuperäisen idean terveeltä pohjalta. Tämän vuoden festivaalien toteuttamiseksi on juhlien nykyinen järjestelijätaho vaatimassa lisää rahaa pohjattomaan käenkitaansa. Velkaa velalla katettaessa on vain se huono puoli, että lopulta on kuitenkin maksun aika. ”- *Ne viulut maksoi, Kas poissa oli lompakko ja myöskin tyttönen. Oi caramba, kallis samba*”

RAUNO NIIRANEN

rauno.niiranen@suomi24.fi